

Moltes vegades, els valencians, d'una manera inconscient, no reflexionada, adoptem maneres de fer, d'actuar que fan trontollar, sinó afonsar, els esforços de normalització lingüística que es duen endavant en aquest País Valencià. Tot açò ha de veure molt amb les actituds que demostrem cap a la llengua catalana, aquella que ací coneixem com a "Valencià", i és que allò de "voler molt a la llengua" (per ser la nostra) i no parlar-la mai, o només fer-ho en cercles reduïts i casolans, és el pitjor servei que pots prestar-li a una llengua, que a més, està immersa en un perillós i suïcida procés de regressió i desaparició.

Per això cal dir-ho, sí, cal dir-ho, la nostra llengua, la del poble valencià, està a la "UVI", si és que en termes lingüístics existeix la unitat de vigilància intensiva, però la seua desgràcia és que intensivament no la

Ballem o... mirem?

Per: J.V.

vigila ningú, i que a més no existeix unitat entre els seus parents, hereus (tots els valencians) per a entendre-la, curar-la i defensar-la. Quin desgavell!, Quin sainet valencià!

Ningú no imaginaria a Felipe González, José María Aznar, o Julio Anguita, ficant-se amb la real acadèmia de la llengua castellana i dictar ordres sobre com s'ha d'escriure i parlar el castellà, o imposar una procedència errònia. Quina bestiesa! Diríem, això no és propi dels polítics, que a més tenen prou feina en política. Però al País Valencià, això és possible, polítics tenim, entesos ells, que per manca de tasca política a desenvolupar,

dicten des de les seues poltrones normes ortogràfiques i gramaticals, a espatlles de l'Institut d'Estudis Catalans i de les Universitats, que són els únics organismes que legítimament i científica poden fer-ho.

I aixina ens va, la nostra inconsciència i manca de reflexió, col·lectiva, com a poble, ens duu aquestes tempestes. Tenim allò que propiciem, (no m'atreveria a dir que mereixem, ja que crec que cap poble pot merèixer tanta confusió) perquè mai hem tingut, ni ens les han deixades tindre, les idees clares. Mai hem sabut (tal vegada perquè no hem volgut saber-ho) l'útil que pot ser el "Valen-

cià" i el ben estructurat que està per a poder enfrontar els reptes de futur.

I quantes vegades ens avergonyim de la nostra llengua, i els valencianoparlants som els primers que claudiquem i deixem que el món de l'educació, la medicina, l'administració, la política, l'església, els audiovisuals... i tantes altres, no ens parlen en valencià. Però, nosaltres, els valencians, (como genéticamente tenemos la buena estrella de ser bilingües y además esto lleva intrínseco la cualidad perenne de ser "sufridores en casa"), no fem res per a canviar aquesta dinàmica i per a que les coses siguen d'una altra manera.

I jo pregunto: si a casa nostra no exigim que es parles i escriba, que s'ens parles i escriba en valencià a tots els àmbits, a quin lloc legítimament i històrica, podem exigir-ho?, A Madrid?, A Lisboa?...

Però el problema